

— Е та шо? Това ни е безразлично, — отвърнаха кокичетата със сладък глас. — Види се вие не знаете, че ние и през снега дори поникваме?

— Не се храбrete толкова много, — рекоха минзухарите, — такива малки крехки цветенца като вас биха умрели от студ.

— Сжвсем не, — отвърнаха кокичетата, като изпратиха своите тънки и нежни снаги. — Знаете ли, че ние сме роднини с големите лалета, и ако те сега цвятяха, не биха ви позволили да ни наричате „малки крехки цветенца“.

— А, какво? Лалетата ли били ваши роднини? — рекоха минзухарите очудени. — Как ще го докажете това?

— Туй е лесно, — отвърнаха кокичетата. — Ако погледнете кое и да е цвете от нашия род: лалето, нарциса, или самите нас, вие ще видите, че ние всички носим корона върху листцата си. Нашата е бяла, обкржжена със зелено. Тая на лалето, по-голяма от нашата, е потъмно-жълта от листцата им. А тая на нарцисите се мени от жълта до тъмно-оранжева. Трябва да сме от царско потегло, — прибавиха те малко горделивичко.

Минзухарите слушаха и мълчаха. Те решиха за напред да се отнасят с по-голямо уважение към малките кокичета.

— Не е дадено всекиму да носи корона! — рекоха си те...

От френски Г. П.

